

ТЕ ЖЕРТВА ПАДНАХА В НЕРАВНА БОРБА

Издава
Общинският комитет
на БКП —
с. Горски извор
(брой единствен)

ЮБИЛЕЕН ЛИСТ ЗА ГЕРОИТЕ

ТЕХНИТЕ МЕЧТИ СЕ СБЪДНАХА

Навършват се 25 години от онзи навъсен ден, когато под знамената на Червената армия и сълзотворното движение у нас рухна омерзеният фашистки строй. Нашият народ посрещна с неопасуем възор своите двоини освободители — нашите съветски брати и нашите легендарни партизани. Но не ояха малко мъжъци, които бяха в черни заорадки, които не можаха да посрещнат своите синове и дъщери. Техните синове и дъщери загинаха по затворите, на бесълото и по хайдушките балкани. Нашето село даде свидни жертви като Желю Дяков Панушев, Ангел Георгиев Бакалов, Митю Ганев, Тодор Трендафилов, Атанас Ангелов, Огалева, Атанас Иванов Мешов, Димчо Филипов, Петю Димов Пиронков и Тенчо Хубенов Мутафов.

Горскизворчани никога няма да забравят своите чеда, дали най-скъпото — живота си за постигане на победата в нашата страна, за по-добър и прекрасен живот. Затова и признателното население им направи паметник, а в чест на 25-годишнината от социалистическата революция у нас им постави паметни плочи на родните къщи.

Още ненадвал се на свободата, нашият народ трябваше да я защитава от германските фашисти. От нашето село заминаха за фронта над 160 души. По бойните полета в бой с германските фашисти загинаха нашите съселани: Иван В. Атанасов, Ангел М. Киряков, Димитър Н. Калинов, Иван Н. Пилев, Никола Г. Николов, Марчо Г. Пеев, Стайко Н. Радичев и Трендафил Станчев от с. Светлина. Свидните жертви, които додоха горскизворчани, задължаваха животът да стане по-хубав и по-щастлив. Под ръководството на партийната организация беше

създадено ТКЗС „В. Коларов“, което с и първото кооперативно стопанство в оившата хасковска околия. Още в първите дни от образуването на стопанството нашите кооператори почувстваха помощта на нашия по-голям брат — освободител Съветския съюз. Първи се притекоха на помощ съветските трактористи начело със ст. лейтенант Иван Алексеевич. Техните мощни трактори за пръв път разоряха целината в Горски извор. Заботата на съветските трактористи беше високо оценена от всички. Те първи показаха как ще се обработва земята за в бъдеще в кооператива. Днес, спомняйки си за тази братска безкористна помощ, ние казваме: Благодарим ви от все сърце, наши скъпи съветски брати! Първият камнион, а после и първият трактор дойдоха пак от Великата съветска страна. Въобще винаги Съветският съюз ни е оказвал ценна помощ и без неговата помощ нашите успехи не биха били възможни. Колко много сме отишли напред, ще видим, ако се обърнем към цифрите. Пред 25 години сме имали 838 чифтове волове, а сега са почти заменени нацяло с 45 трактора, 2600 сърпове са заменени със 7 комбайна, 834 волски коли са заменени с 16 камниона. Повишени са рязко добивите от всички култури. Построени са за 25 години 842 нови къщи, закупени са 32 леки коли, над 180 мотоциклети, 216 хладилници, 330 телевизори и т. н.

С право можем да кажем — жертвите, които даде Горски извор, не отидоха напразно. Това, за което загинаха героите, днес се превръща в действителност от Партията.

Георги НИКОЛАЕВ, секретар на Общинския комитет на БКП в Горски извор

ПЪРВИ СЪПКИ НА ПАРТИЯТА

Пред 1910 г. в селото ние имаме социалисти, но организация нямаше. Един от социалистите беше Петър Жеков, който се отдели като тесен социалист, но заради убеждението му властта го преследваше, не му даваше служба, местеха го често, пращаха го в Македония. Въпреки преследването той не се откажа от идеята си. След революцията в Русия и края на световната война, когато се върнаха всички от фронта, почна да се говори за болшевики, за комунисти, но нямаше вестници, не знаехме какво точно е в Русия, защото всички вестници имаха цензура и не пишеха право за тях. Пишеха, че там било хаос, мизерия, глад, разстрел и други подобни. Управлявали евреи, че унищожавали всичко християнско, черкви, попове, жените били общи и т. н. Ако щяло да дойде равенство, то щяло да дойде от западната цивилизация, а не от руския мужик. Така проповядваха и оратори, и вестници.

Към 1920 г. няколко другари почнахме да се въртим около Петър Жеков — Даскала, да се опознаваме с болшевишки разбирания и есента в септември решихме да организираме болшевишка група. Направихме по-напред събрание, няколко пъти Желю Дяков разясни намерението ни, подкани присъстващите да посещават събранията ни, да станат членове. При образуването на групата събранието беше доста голямо. Проведе се в дюкяна на Митю Кирев Георгиев, направихме протокол и списъка, но се вдигна врява и ние се преместихме в двора на една пейка и там сами образувахме групата с името тесни социалисти. Подписаха се всичко 11 души, избрахме един за секретар, който изпълняваше и длъжността каснер. Определихме членски внос 2 лв. месечно, от които 1.80 лв. се внасяха в околния комитет, а 20 стотинки ос

таваха за групата. За секретар беше определен Желю Дяков Панушев, а за членове бяха общо 11 души, а именно: Желю Дяков Панушев, Кирю Дяков Панушев, Петър Жеков Келешев, Калю Киряков Бучев, Атанас Пилев Пехливанов, Паско Иванов Бобчев, Атанас Ангелов Хаджисталев, Паню, Атанасов Даншаров, Петю Талев Банчев, Кирил Василев Пиронков и Митю Кирев Георгиев. Всички членове получават селски вестник, а групата работнически. На това събрание други не се решиха да се запишат под предлог, че щели да ги третират и др. След време със заявление приехме 13 души и станяхме всичко 24 члена, а при върженици имаше повече от 50 души. Приетите членове бяха Паско Пенев Богданов, Димитър Ангелов Делчев, Раю Янев Карагенов, Даню Костадинов Хубенов, Атанас Бобчев, Христо Георгиев Мечков, Колю Вълчев Бодаков, Славчо Николов Гочев, Тенчо Радичев Кукюв, Христо Дяков Панушев, Делчо Стефанов, Ангел Атанасов Шакалов и Таню Киряков Бучев. Младешката група водеше Жеко Атанасов Шакалов (назоваваше се ударна команда).

Решихме зиме да правим по две събрания на месец, в лете по едно. Правехме партийни и публични събрания, на които говореха Кирил Пиронков, Желю Дяков, понякога идваха от Хасково Тодор Киряков, Асен Ванцаров, Добри Пипов, Асен Димов и други. Наехме дюкян на Яню Димов Вълков за клуб-кафене, за кафедрния беше избран Атанас Ангелов Хаджисталев, а в 1922 г. избрахме мен. Желю Дяков беше секретар до януари 1922 година. След това избрахме за такъв Атанас Бобчев, но през май го отстранихме и избрахме мен за секретар и работих до 1924 година. В май 1922 г. дойде писмо от Хасково, с което искаха човек за курсове. За такъв беше посочен в писмото

Желю Дяков, но искаха събранието да го утвърди. Атанас Бобчев свика събрание, разясни писмото и се изказа против кандидатурата на Желю Дяков. Какви били те от Хасково да определят човек, трябвало по болшевишки групата да го определи. Изказа се Кирил Пиронков, Желю Дяков и Петър Жеков, които защитиха писмото. След това предложиха да гласуваме, всичко присъствахме 18 души. Христо Георгиев Мечков предложи Атанас Бобчев. За Желю Дяков гласуваха 12 души, а за Атанас едла 6 души. Той се разсърди, почна да вика, че това не било болшевишко. Предупрехме го да се подчини на болшевишкото. Всички, дето гласуваха за него, се присъединиха към останалите. Той хвърли книгата и напусна. Ние си довършихме работата и него сменихме като секретар. На негово място избрахме мен, но не го не го лишихме от членство.

В изборите винаги вземахме участие. В 1921 г. общински съветници бяха Петър Жеков и Кирил Пиронков, а в 1925 година образувахме работническа партия и взехме две места в съвета. Тогава съветници бяхме аз и Христо Георгиев Мечков. През 1928 г. Атанас Бобчев, Христо Мечков и Славчо Николов се отделиха и образуваха „малкия съговор“. По време на изборите ние избрахме Димитър Ангелов и Колю Киряков. През 1924 година имаше избори за народни представители, Атанас Ангелов Хаджисталев беше кандидатът на Хасковската колегия. Други от града не се решиха да се кандидатират, защото имаше бой, а Атанас се реши и го биха като магаре. Тогава в нашето село изкараме 140 гласа. Когато беше сушата в Русия, събрахме жито и го изпратихме за гладувачите. Житото беше 940 кг. и захарано в с. Ябълково.

Такива бяха първите стъпки на Партията в селото ни. Атанас Пилев ПЕХЛИВАНОВ

ПОСЛЕДНИЯТ ВОЙВОДА

Митю Ганев е роден на 7 октомври 1900 година в с. Горски извор. Когато бил на 10-12 години, родителите му се изселват в Светлина. Той живее при тежки условия и родителите му са принудени от седемгодишна възраст да го дават ратай. Нямаме възможност да посещава училище и е останал неграмотен. От години те на аргатуването той се озлобява.

Тежният живот го принуждава с още няколко свои другари да избяга в Балкана и да краде от чорбаджии и търговци. След известно време попада под влиянието на комунистите и от „разбойник“, както тогава са го наричали, той се оформя в политически борец. Бива избран за командир на четата „Хр. Ботев“. Четата развива активна дейност и започва да провежда акции из селата в Хасковския окръг. По характер Митю Ганев е бил много смел и решителен човек. През август 1924 г. е приет за член на БКП. На 23 юни 1925 г. четата е открита в гората край с. Светлина и унищожена.

ОСНОВАТЕЛЯТ УБЕДЕН ЕДИНОФРОНТОВЕЦ

Желю Дяков Панушев е роден на 24 януари 1894 г. Произхожда от средно земеделско семейство. Основното си образование получава в родното си село. Става член на БКП от 1920 год. и е секретар на партийната организация. Желю Дяков е бил добър организатор, дисциплиниран и изпълнителен комунист. Държал е за чистотата на Партията. По решение на ОК на БКП и местният

ППО е завършил партийната школа в град София през 1922 година. Заедно с Васил Ангелов са укривали Тодор Костов, който е бил заподознат военни отдели при ЦК на Партията. Желю Дяков е поддържал връзка с политическия чета „Хр. Ботев“ и е оказал пълно съдействие.

Той е бил прозрачен политик и в ония дадени времена никъда, че работническата власт може да победи, когато е в съюз със селяните. Ето защо той и Ангел Бакалов от БЗНС стават основни поддръжници на съюза между Партията и Земеделския съюз в селото ни. Дейността на Желю Дяков е била забелязана от полицията и той два пъти е бил задържан и жестоко инквизиран, но никого не издава от другарите си. Задържан още веднъж, той е бил неволно изтезаван и срещу 1 май 1925 г. убит без присъда срещу паметника в град Хасково.

Желю Дяков загина, но делото, за което той отдаде най-скъпо — живота си, е осъществено днес.

Атанас Пилев Пехливанов е роден в будно прогресивно земеделско семейство в с. Горски извор в 1898 година. Баща му Георги Бакалов е един от основателите на земеделската дружба в селото. Под влиянието на баща си и виждания нередостния живот на своите съселани и експлоатацията, на които са подложени от чорбаджиите, Ангел Георгиев се включва още млад, едва завър-

шил образованието си, в редовете на Земеделския съюз. Още с включването си в земеделската дружба неговото влияние се чуствувало осезателно. Той е единственият интелигент с образование в дружбата, блестящ оратор и незаменим организатор, буден и прозрачен политик. Заставил началото на дружбата, той повежда борба против деснищата и лев.

На 9-ти юни 1923 година Ангел е арестуван и държан пленник по време в ареста, след което е освободен. Завръщайки се в селото, той не се уплашил, а работва за възстановяване земеделската дружба и повежда решителна борба против превратническите сторности. Ангел Георгиев не по виждаше и разбираше, че борбата, за да бъде успешна, трябва да се води заедно с работническата класа. Той взеле във връзка с политическата чета „Христо Ботев“ и с комунистите в селото ни. Дейността му е забелязана и с група комунисти той е арестуван и убит на 17 юни 1925 година.

Стайко ИВАНОВ

ЯТАК НА ЧЕТАТА

Тодор Трендафилов Ангелов е роден на 7 октомври 1901 година в с. Светлина. Произхожда от средно земеделско семейство и самият той се е занимавал със земеделие. Условнота на живот, при който е израствал, са били добри. Тодор Трендафилов става член на БКМС през 1922 година и ак-

тивно участва в живота на организацията, а също така работи за нейното укрепване. Съзрял на се с четата „Христо Ботев“ и става неин ятак. Четата често се е укривала в къщи му до неговото убийство.

По характер Тодор е бил твърд и от нищо не се е страхувал.

На 8 юли 1925 година къщата му е била блокирана от войници и той е заловен. При откриването му за Хасково е убит от фашистите.

Славен син на народа

Един от славните синове на с. Горски извор и народа, отдад живота си в борбата за великото дело на комунизма, е Атанас Ангелов. Роден през 1894 г. в с. Горски извор в бедно семейство, от малък е работник, включва се в комунистическото движение като младеж, става един от основателите и секретар на партийната организация в селото.

В редовете на БКМС Атанас встъпва през 1921 г., а после в Партията и тръгва по трудния път на професионален революционер. Взема участие в подготовката на Септемврийското въстание и в борбата през 1924-1925 год. По време на събитията през 1925 г. е арестуван с група смели борци от селото, жестоко инквизиран и хвърлен в затвора. След излизането от затвора се заема с възстановяването на партийната организация, става неин секретар, член на районния комитет и активист на Окръжния комитет на партията в Хасково, издигнат за кандидат за народен представител в парламентарните избори. Створителската власт прави дяволски усилия да го принуди да се откаже от листата, а когато не постига това го арестува и подлага на зверски побойища и заплахи с разстрел. Преданият и твърд комунист остава непреклонен. С още по-голям ентузиазъм се хвърля в борбата и работи с всички сили за укрепване и разрастване на партийната и младежка организация. Значително порасна техният авторитет и влияние. В парламентарни-

те избори на 21 юни 1931 год. и в общинските избори те завоюваха голяма победа. Избрани бяха за съветници Атанас Ангелов и други другари. В общинския съвет Атанас Ангелов пламенно пропагандираше партийната политика и отстояваше интересите на трудовите селяни. През лятото на 1932 г. под негово ръководство в селото бе възстановен и партийната организация.

Атанас бе начело на всички борби. Участва в околийския събор на безработните в Хасково, където бе пребит от полицията и се затвори в цѳл в синини и бинтове. Той бе начело на акциите в защита на Георги Димитров по време на Лайпцижкия процес. В селото кипеше активен по-

литически живот. Водеше се масова агитационна работа, устройваха се големи публични събрания. По време на военно-фашисткия преврат на 19 май 1934 год. партийната и комсомолската организация бяха на бойна нога, провеждаха се събрания и се издирваше оръжие. В страната избухна фашистки терор. Започнаха масови арести и в Хасковски окръг. Убити бяха Трайко Христов и други другари. Много дейци премърнаха в нелегалност. В нелегалност премина и продължи борбата и изпитаният и кален боец Атанас Ангелов. А после заедно с Димчо Филипов след много прекеждия емигрираха във великия Съветски съюз.

Атанас Ангелов загина в борбата, като остави дълбоки следи в с. Горски извор и Хасковския край, скъпи спомени у близки и другари, у комунисти и безпартийни. Той бе един от строителите на партията и изтъкнат комунист в селото и района, със забележителни качества на революционер. Той безгранично вярваше в победата на революцията, верен до смърт на работническата класа и Партията. Силно ненавиждаше класовия враг, бе пламенен борец за делото на социализма, образец на твърд и скромен комунист. Името и делото на Атанас Ангелов ще остават безсмъртни и ще живеят в душите и сърцата на комунистите и трудеците се, в славните дела на БКП и разцвета на социалистическата на Родина.

ПЛАМЕНЕН БОРЕЦ ЗА КОМУНИЗМА

Пашният народ е пред славен юбилей. Във величавата борба за свобода с. Горски извор даде деведесет жертви. Един от тях е пламенният и кристално чист комунист Димчо Филипов. Роден на 31 декември 1912 г. в с. Горски извор в трудово семейство. Силна борбата против фашизма Деля и Филип Димови. Отрано той се включи в комунистическото движение и по тежкия път на революционера.

Димчо бе съчетание на физическата и душевна красота. Силно желаше да се учи. Прояви голяма наклонност към математика и през 1929 г. постъпи в Хасковската гимназия. Тук в пролетарския град започна нов период в неговия живот. Класовата борба и революционния подем бяха истинска школа за него. В началото на 1930 г. той встъпи в маркс-ленинските кръжоци, БКМС и Комсомола, а през 1932 г. в партийната ядка в Горски извор. В периода 1930-34 г. Димчо всецяло се отдаде на революционна дейност и бързо израства като талантлив младежки ръководител, секретар на комсомола в Хасковската гимназия, в селото и член на районния комитет.

В своята многостранна дейност се прояви като пламенен комунист, безпредельно верен на Партията, неуморен организатор и смел борец против капитализма. Той активно участвуваше в живота на организацията, във всички акции. Бе един от изтъкнатите ръководители на голямата стъпка на учениците от Хасковската гимназия през 1933 г., която бе славен момент от борбата на средношколската младеж в България. Той бе преследван от буржоазната власт, изключен завинаги от всички училища в страната. Това не го смути. С още по-голяма енергия заработи в село и за известно време в Пловдив. Голям принос внесе за укрепване, разрастване и издигане авторитета и влиянието на партията и комсомолската организация в с. Горски извор. Заедно с партийния секретар Атанас Ангелов бе начело на всички инициативи и акции, които те провеждаха.

Димчо беше обаятелен комунист, обаян и уважаван от трудеците се селяни, особено от горскоизворската младеж. Известен бе в целия наш край. След военно-фашисткия преврат на 19 май 1934 г., когато в страната избухна фашистки терор, Димчо не се даде в ръцете на класовия враг, по тежкия път на нелегалната борба, развиваше трескава дейност. Организацията се готвеше за въоръжена борба. А когато събитията наложиха, Димчо Филипов заедно с Атанас Ангелов след много перипетии и по решение на Партията емигрира във великата страна на съветите. Тук Димчо завърши висше образование. В своите писма изразяваше възторга си, че е в мечтаната съветска страна. Славният син на народа отдаде всичките си сили за делото на комунизма. Животът му е пример за беззаветна служба на Партията и народа.

Желю ИЛЧЕВ

СЪС СМЪРТНА ПРИСЪДА

Атанас Иванов Мешов е роден на 10 април 1902 година в с. Горски извор. Произхожда от средно земеделско семейство. Завършил е VII клас в родното си село. Член е на Комсомола от 1919 год. и е учредител на комсомолската организация в селото си. Член е на окръжния комитет на Комсомола от 1924 год., член на БКП от 1924 год. Взема активно участие в подготовката на Септемврийското въстание и снабдявал Партията с оръжие. Бил е организатор на бойни групи. Разнасял е нелегална литература сред шивачките работници. На 12 септември 1923 година е арестуван и държан до края на годината, но по недоканост е освободен. Участва в

изземването на скритото оръжие за въоръжаване на комунистите. След атаката в София е разкрит и осъден заедно на смърт. Ето защо през 1925 год. избягва в СССР. Още същата година постъпва в партийната школа в Днепрпетровск. На 24 април 1926 година се удава в река Днепър.

Жив в сърцата на хората

Петко Димов Пиронков е роден на 21 декември 1911 год. в село Горски извор, където прекарва детските си години. Прогимназията му си образование завършила в селото. Отличавал се като много силен ученик, за което е бил уважаван от всички учители. Завършил гимназия в град Пловдив. Благодарение своите големи умствени способности блестящо завършила право. Бил е активен член на РМС, а по-късно и на БКП. Добър организатор, той полага големи усилия за укрепването на РМС в гимназията и в селото си.

Петко Пиронков беше голям масовик и безкрайно предан на Партията. Ето защо, когато почна партизанското движение, той

не остана настрана, а стана ятак на партизаните. Неговата активна дейност не остана скрита от полицията и на 7 февруари 1944 година е задържан от полицията. Бил е жестоко инквизиран, но не можели да сломят неговия дух, фашистките палачи го разстрелват край река Тополница на 22 февруари 1944 година.

ТВЪРД КАТО СТОМАНА

Тенчо Хубенов е роден на 22 януари 1922 година в с. Горски извор. Семейството му е бедно и като дете, а после и като ученик, той живее в голяма оскудица. В гимназията Тенчо изтъква между другите като ученик с буден ум. Той винаги е най-добрият ученик в класа. Буден, смел, находчив и общителен с всички, Тенчо е любимец както на учителите, така и на децата. След завършване на прогимназията си образование той иска да постъпи в гимназията, но животът на семейството му е много тежък и няма средства да учи ученик в Хасково. Но желанието на Тенчо да учи, изпрекна големите лишения надолва и той се записва ученик в Хасковската гимназия. Създа се мечтата на Тенчо! Радостта на родителите му е голяма, че и те изпратиха сина си да учи. Тенчо много обича своите родители и обича му към майка му и баща му е до края на неговия кратък, но пълен със съдържание, живот. Той не крие нищо от майка си и баща си, споделя с тях своите

радости и несполуки. Когато майка му идва в града да го види как живее, Тенчо пред всички другари застава и казва: „Вижте каква майчица имам, тя е пал герой! Нали така майма?“

В гимназията попадайки в прогресивна среда, Тенчо се оформя като прекрасен ремсов организатор. Оценявайки заслугите му, той беше избран за член на ОК на РМС. През 1939 година бива изключен от гимназията по донос на учителката Поля Григорова и замества за София, където работи като строителен работник, а също така изпълнява редица отговорни задачи по младежка линия. Следващата година е наново в гимназията, а в 1942 година е изключен веднъж завинаги от всички видове училища в царството. Тенчо започва да работи на строежа на новата гимназия в Хасково като арматурист. Когато ми нават край него съучениците му и го питат как се чувствуваше, отговаря шеговито, че са го изключили от гимназията, а той пра-

вил нова гимназия. През 1942 година замества войник и разнава активна дейност в казармата. Изучава е любов военното дело, за което го сочат за пример. Тенчо изучава военното дело, за да може да

използува военните знания в партизанската борба. Отзовавайки се на повика на Партията за въоръжена борба срещу фашистката власт, Тенчо открива оръжие и през март 1943 година избягва от казармата и става партизанин. Заловен при предаването на Атанас Петков и с. Клокотница Тенчо е подложен на нечувани инквизиции, но при всички разпити не проронва нищо дума. В последното си писмо, преди разстрела му, до родителите си, той пише, че всичко ще се забрави, само позорното петно от лицето на предателя не ще изчезне. Колко прави са думите на Тенчо Хубенов! Фашистките палачи му издадоха три смъртни присъди, които изпълниха с един залп на 7 октомври 1943 година край Хасково. Тенчо Хубенов беше кристално чист и твърд като стомана ремсов ръководител. Тенчо беше и ще остане пример за това как трябва да се служи вярно на народа и Партията.